

forholdet skal bestemmes efter den Beskyttelse, Vedkommende maa antages at komme til at nyde ved Diget og tillige inder Hensyn til den Nytte, han maa antages at faae af Beskyttelsen, bemærkede den høitærede Minister, at det var overflødig at give en saadan Veiledning; men dette stemmer ikke ganske med de Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for 5te Kred (Orenbøll), som spottede Ministeren saa stærkt, thi han sagde, at det kunde slet ikke gaa an at bestemme, at enhver Jordeiendom, som nød Beskyttelse af Diget efter den Hvide, det skulde have, skulde bidrage til dens Anlæg; det kunde ikke gaa an, thi der vare lavtliggende Jorder, som netop havde godt af det salte Douché, og det var derfor urimeligt at træffe en saadan Bestemmelse. Naar nu imidlertid saadanne Ytringer have kunnet fremkomme, maa det ligge i, at det ærede Medlem har standset ved et Komma, thi vi have netop tilspøiet i Slutningen af den vedkommende Sætning: „dels til den Nytte, den — nemlig vedkommende Jordeiendom — har af Beskyttelsen“. Det er netop dette andet Moment, vi have bragt ind. — Mod det første Stykke af vort Forslag er der endvidere gjort den Indvending, at der er brugt Ordet „Jordeiendom.“ Jeg kan kun sige, at Udvalget ikke noget Dieblif har tænkt sig at bringe andre Eiendomme ind i Digelaget end Jordeiendomme. Er der en Jordlod, der vil beskyttes ved Diget mod Oversvømmelse, som bærer et Vaaningshus, en Fabrikbygning, som Ministeren eksempelvis nævnte, eller andre Bygninger, har det ikke været Udvalgets Tanke, at disse burde gjøres bidragspligtige. Jeg skal derefter vende mig til Indsigelserne imod det andet Stykke af Udvalgets Endringsforslag, og der er det da blevet stillet i Spidsen, at det vilde være urimeligt at gjøre det til Pligt for Digelaget at oprette en Vedtægt. Dette blev videre udført, og meget pynteligt udført, af min ærede Kollega paa den anden Side. Han havde meget at erindre imod, at vi i vor Betænkning fremsatte saadanne Sætninger som denne, at slige Interessentfæder have en Organisation Behov, og i alt Fald mente han, at de Interessentfæder, som skuldes en frivillig Sammenslutning og ikke en Landvæsenkommissions Hændelser, maatte have selv samme Trang til en Organisation. Svaret paa denne sidste Bemærkning vender jeg tillige imod den høitærede Indenrigsminister, idet jeg minder om, hvad jeg allerede igaa har bemærket, at vi ikke have at gjøre med de Digelag, der fremkomme ved en frivillig Sammenslutning uden nogen som helst Paataaldelse af Lovens Hjælp. Der staa vi som lige over for ethvert privat Foretagende, som ikke kræver Lovens særlige Bistand til sin Tilblivelse, og med Hensyn til hvilket der ikke kan paavises nogen Grund til, at Staten paatager sig at veilede eller paatvinger sig med Forskrifter om dets Ordning. De Digelag, der fremkomme ved mindelig Overenskomst, holde vi alde-

les ude af Lovforslaget, og vi maa anse det for det Rette; jeg kommer senere tilbage til det ved at omtale den høitærede Indenrigsministers Endringsforslag til § 17. Naar jeg nu taler om „Vedtægt“, taler jeg altsaa kun om de Tilfælde, hvor vort Endringsforslag har „Vedtægt“, nemlig Vedtægt for de Digelag, som skyldes tvungen Sammenslutning, skyldes Landvæsenkommissionshændelse. Og for at forsvare vor Bestemmelse desangaaende, tror jeg ikke, jeg behøver at gjøre Andet, end at opstille det Spørgsmaal, med hvilke Dine ærede Medlemmer vilde betragte en Lov, som paabød f. Ex, at alle Landbygninger i Danmark skulde indgaa i en Brandforsikring, og dernæst ikke indeholdt Andet end, at de skulde bidrage efter det og det Forhold! Paa lignende Maade stiller Sagen sig her, naar man ikke giver Regler om, at og hvorledes der skal tilveiebringes en Vedtægt, hvorledes det stiftede Fællesskab skal bestyres, hvorledes de Enkeltes Stilling i Fællesskabet skulde være. Jeg anser det for ganske urigtigt at fastsætte en Lovens Tvang uden samtidig at give Regler for, hvorledes det Samfund skal ordnes, hvori man tvinger de Paagjældende ind. Den høitærede Minister har jo ogsaa, i alt Fald tilbøielig, erkjendt det ved at stille sit Endringsforslag til § 17. Naar vi — paa givne Foranledning, som jeg nævnte igaa — give et overstemt Mindretal Refers til Landvæsenkommissionen, saa bringe vi ganske vist subsidært Landvæsenkommissionen ind, men Forskjellen mellem § 17 og vort Endringsforslag er den, at vi ville, at der først gjøres et Forsøg paa at faae de fornødne Statutbestemmelser vedtagne paa den almindelige Maade, hvorpaa de træffes i Interessentfæder, og kun subsidiært give vi en Anvisning paa Landvæsenkommissionen, medens derimod § 17 siger: Naar I ikke blive enige, gaa I til Landvæsenkommissionen! Naar Ministeren i Forbindelse hermed siger, at § 6 i alt Fald ikke er Stedet, hvor en saadan Bestemmelse skulde gives, da er det mig saare let at retournere her; thi det er en af Udvalgets Minter — for saa vidt vi overhovedet have villet indlade os paa mindre væsentlige Ting, — at § 17 har efter vor Mening en urigtig Plads. Det vil ses, at Lovforslaget er bygget saaledes, at der efter de første 5 Expropriationsparagrafer følge §§ 6 og 7, der skulde indeholde den nye Regel, og derefter §§ 9 til 16 om Dpretelsen af det, som Lovudkastet kalder Digelag, Digeinteressentfæder under Amtsraadets Tilfyn, hvorpaa følger § 17, som giver Regler, der alene angaa Digeinteressentfæder, som ikke have stillet sig under Amtsraadets Tilfyn. Udvalget giver Reglen om en Vedtægts Dpretelse der, hvor Spørgsmaalet om Interessentfædets Ordning kommer frem, nemlig hvor Bestemmelserne om dets Stiftelse findes, og jeg tror ikke, at der kan gives den en mere passende Plads. Den næste og væsentligere Indvending, der er fremkom-